

SEMMILYEN ÜGY

KUKORELLY ENDRE

Mindjárt felállok és kimegyek. Föl fogok tápászkodni. Semmilyen ügy és semmiféle álláspont, én egy fát néztem, semmi más, egész nap. Egy fácska. Egész idő alatt, amíg ott ültünk. Néha odanéztem. Egyszer legalább. Nem fontos, csak szórakoztató és unalmas. Nem fontos, de bosszantó. Félkörben, a járdáig húzódó széles gyöpsáv. A füvet rövidre nyírják. Éles, rövid. Akkor, talán úgy lehet, nem bírtam másfele nézni. A szomszéd szobában hosszan csöngött a telefon, senki nem vette föl, azt hallgattuk, közben folyt a beszélgetés, de mindenki a telefonra figyelt.,hogy felveszi-e valaki, én legalább arra figyeltem, és szerintem a többiek is. Valahogy nem is lehetett másra figyelni igazán. Akkor kinéztem arra a fára, közben mondanom is kellett valamit, *igen*, vagy *jól van, rendben*, válaszoltam egy kérdésre, válaszolok, a fejemet elfordítom, nézem az üveget, a fácskát, egy széles, ezüstös tárgyat az úttesten, és nem fordultam vissza, amíg abba nem maradt a csöngés. Semmibe sem fogok bele. Nem fáradok el. Nem fogok elfáradni. Nem engedem. Vagyis igyekszem. Mégis, sajnos, elfáradok. Egy kis gödörben összegyűlt az esővíz. Egy sárga levelecske úszkál. Néztem azt a lebegőt.

Én egy dolgot elintézek.

Most el kell intézni valamit. Leülnek elintézni valamit. Kibámultam az ablakon.

Ezek hozzám beszélnek. Igyekez', csücsörít és tátog. Nagyon kedves. A fogaira rátapadt egy kevéske sötétvörös festék. Be lehet látni a mandulájáig. Tényleg igyekeznek. Az élet unalmas. Keresztüljöttem a fűvön, körülbelül ötven métert. Nincs semmi várakozás bennem. Sajog a talpam. És nincs semmi tiltakozás se vagy ellenkezés. Megyek, és kész. Nem izgultam egyáltalán, tulajdonképpen majdnem elaludtam, ha azt

menet közben lehetne. Meg kell csinálni rendesen, mindent végig kell csinálni, és ez, mégis, valamivel szórakoztatóbb. Ahogy csodálkoznak, azután pedig *udvariasan rá is dudálnak az emberre*, ha valamit elront. Ha nem figyel oda igazán. Ha rosszul lép le a járdáról, mert éppen alszik, hogy piros-e vagy zöld, ha nincs rendesen eldöntve. Elhatároztad, de rosszul, ha rosszul döntötted el. És a dudálás. És barátságos, kicsit furcsálkodó tekintetek. Egy ember megnyom egy gombot, én pedig visszaintek, bocsánat és köszönet, nem? Most látom, hogy eléggé megfogta a fű a cipőmet. Ahogy keresztbe tettem a lábamat, *vált láthatóvá*. Gyorsan le is veszem a térdemről. Gyorsan levesszük. Lehet, hogy húztam egy zöld csikot az előszobában. Ezek, ez a nő és két idősebb férfi, most készségesen másfele néznek. Mindenesetre *itt* még nincsenek foltok. Dohányszínű padlószőnyeg. Szerencsére nem kell kitölteni semmit, nincs is nálam toll, elég bosszantó, csak valahogy az eszembe jusson valami. Biztos adnának kölcsön egy tollat. Valami megjegyezni való ha fölmerül. Alig van bent levegő, az egyikük, az egyik férfi, azonnal odamegy az ablakhoz, kinyitja, közben be is lesz mutatva, arcjátékkal, hogy ez egy kisebbfajta szörnyűség, ilyen szag az irodában. Kezet rázunk. Nagyon megfelelő módon. Tudok kezet rázni, nem is kell odafigyelnem, látom, ahogy valakinek a kezét rázom, minden rendben halad, rendesen megrázom az illető kezét. Kívülről befelé. Nyámmogok, kiszáradt a szám, és, azt hiszem, ezt is észre lehet venni, sajnos, a nyámmogást, de nem mutatják ki. Odaragadt a nyelvem, mit csináljak, a szárazságtól. Három jól sikerült kézfogás. Ha befejezi a mondatot, nem lesz válasz, hanem kérek egy pohár vizet. Szerencsére ezt már nem *fogalmazom*, az ilyen kéréseket. Megy magától. Mint a vízfolyás. Idegen nyelv. Kissé száraz. Ha nem értem pontosan, bólogatok. Amit megértetek, azt lefordítják. Ha kijutunk innen, bele fogok lépni abba a pocsolyába, hogy lejöjjön a zöld a cipőmről. És ott állok, amíg át nem ázik a zoknim. Nem fogok értelmesen bólintgatni. Álmos vagyok, az biztos, és szomjas, és tüszőgnöm kell, és éhes is vagyok, ezt csak most vettem észre, egy mondat közepén, pedig jól bereggeliztem a szállodában. Igyekeztem mindent megenni, amit csak lehet. Csomó finomságokat adtak, el lehetett venni egy asztalról, alig győztem odahurcolni. Hurcoltam, leültem, föl, és vissza, és le. Valahogy mégis magunkba tömködjük. Elég szórakoztató. Ki lehet benne fáradni. Most, azt hiszem, érdeklődő arccal néznek rám, biztos kérdeztek valamit, kellene, hogy megszülessen a felelet, ez tud a leghülyébb lenni, ez a helyzet. Ilyenkor az a legjobb, ha azt mondom, hogy *bitte*, kérdő hangsúllyal,

vagy kérek nyomban egy pohár vizet, ha lehetséges, ha már az előbb nem kértem volna egyet. Az is igaz, hogy kérhetek még egyet, ugyanis egy nem volt elég. Túl kicsi a pohár. Hát, nem tudom, végül is én mentem oda, állítólag én akarok valamit, ezek csak készségesek, mert ki szeretnék találni, hogy mi is az. Az, amit akarok. Előbb illene nekem. És nem azért, mert esetleg érdekli őket. Keservesen zúgnak az autók. A legkevesebb az, hogy válaszoljatok.

Nagyon lehet igyekezni.

Igyekeznek valahová.

Hoztak egy pohár ásványvizet. Az egyikül föláll, az ablakhoz megy. Nézi a fát. Néz kifelé. A fát, vagy a pocsolyát. Derús pillanatok. Ez egy vidámabb szakasz. Ez az illető nézegeti a fácskát. Mindent megtesznek, tényleg. Tudomásul vettek, némi derúval, úgy látszik. Ha leülnék a földre, vagy ráfeküdnék az egyik íróasztalra.

Még szerencse, hogy úgysem lehet elintézni semmit.

Arra senki se képes.

Én sem, sem pedig ők, senki.

Hogy nem tudnak olyat kitalálni, ami csak egy kicsit is fontos lenne, esetleg néhány pohár kristályvíz, néhány darabka jégkockával.

Lehet errefelé egy autót. A közelben, nem túl messze. Lehet hallani a folytonos zúgást. Az ablakon, a falon és a testeken át. Ha egyszer észrevetted, hallod, amíg meg nem felejtkezel róla. És ez nem múlik el, nem marad el. Nem hagyják abba. Igyekezünk valahová. Ülök egy széken, itt, messzi kicsit, ha ide igyekeztem volna, nem emlékszem, itt vagyok, rám néznek, én rájuk, nagyon valódi, ezt így szokták, éppen így. Hogy ilyen *sokat ügködünk*. Minden így, lehet, megfelelő. Én azért igyekszem elfelejteni. Remélem, föl tudok majd állni legalább. Megy majd: kezét fogni megint, egy mosoly, azt a mosolyt kitartani, és néhány szó még, hogy nem megyek neki valaminek véletlenül, és nem ejtem ki a könyveket a kezemből. És nem török széjjel az üveg, ahogy becsukom magam mögött az ajtót.

Bonn-Wachenheim, 1990. augusztus 22–28.